

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. D.**, narozený, státní příslušnost, bytem, zastoupeného JUDr. Jiřím Tomkem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Pramenná 14a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2016, č. j. OAM-784/ZA-ZA11-ZA18-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadl rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 24. 11. 2016, vydané Ministerstvem vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, pod č. j. OAM-784/ZA-ZA11-ZA18-2016. Žalobce má za to, že byl rozhodnutím žalovaného přímo zkrácen na svých právech a v důsledku této skutečnosti bylo vydáno žalovaným nezákonné rozhodnutí.

Důvody, které vedly ke zkrácení práv žalobce, spatřuje tento zejména ze závěru žalovaného, na základě kterého mu nebyla udělena doplňková ochrana, a to že dle názoru žalovaného mu nebyla tato udělena, protože nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť žalobci nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. Tento závěr žalovaného je nesprávný, a to ze dvou hledisek.

Zejména proto, že nebylo zohledněno, že družka žalobce T. S. s ním v žádném případě nehodlá a nemůže odcestovat na V ČR tato dlouhodobě žije a pracuje, a to nepřetržitě po dobu 10 let. Dne 11. 11. 2015 zažádala o státní občanství České republiky a hodlá po jeho získání zůstat žít a pracovat v ČR. Po získání občanství ČR také pozbyde reálné možnosti návratu na jako její plnoprávný občan, neboť ztratí ukrajinské občanství. Udělení občanství orgány ČR družce žalobce je velmi pravděpodobné, neboť v ČR žije a pracuje po dobu 10 let, je bezúhonná a perfektně ovládá český jazyk.

Druhou nesprávnost napadeného rozhodnutí týkající se aspektu respektování soukromého a rodinného života je skutečnost, že žalobce má v České republice celou rodinu. Otec žalobce V. D., bydlíštěm, bydlí a pracuje v ČR již 15 let. Na základě živnostenského listu zde vykonává zednické a stavební práce. Matka žalobce T. D., bydlíštěm stejně jako otec, bydlí a pracuje v ČR již 10 let. Na základě živnostenského listu zde vykonává podnikatelskou činnost. Sestra H. D., bydlíštěm rovněž, studuje na střední škole TRIVIS – Střední škola veřejnoprávní Brno, s.r.o. Žalobce je mladý člověk, doposud citově a částečně i finančně závislý na svých rodičích. Nelze tvrdit, že je plnoletý a na rodině nezávislý, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Na nemá žádné rodinné vazby, celá jeho rodina se nachází v ČR. Povolení dle zákona o pobytu cizinců mu nebylo uděleno z důvodu, že ukončil studium, které bylo předpokladem k udělení pobytu. V současné době si hledá práci, aby mohl v tomto směru případně svůj pobyt legalizovat cestou dle zákona o pobytu cizinců.

Žalobce také tvrdí, že by mu hrozila vážná újma při návratu na z důvodu, že by se vystavil riziku trestněprávního postihu, neboť nenastoupil službu v armádě v probíhajícím ozbrojeném konfliktu a Žalobce je, tedy původem ze, která byla v minulosti součástí první Československé republiky, a tedy ne a služba v ukrajinské armádě je proti jeho národnostnímu přesvědčení a na občanské válce, resp. válce mezi a nemá žádný zájem. Většina branců z rodné obce žalobce do armády nenastoupila, resp. kdo nebyl násilně nákladními vozy odvezen.

Žalobce má tedy za to, že vycestováním z České republiky mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu a vycestování by bylo ve smyslu výše uvedeného v rozporu s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Ukrajina není pro žalobce a jeho rodinu bezpečnou zemí ve smyslu dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Pro rodinu žalobce a jeho družku by se stala situace na Ukrajině sociálně a existenčně neúnosnou.

Také má za to, že žalobci hrozí vážné ohrožení života v situaci mezinárodního i vnitřního konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť byl povolán do armády.

Z výše uvedených důvodů má za to, že jsou naplněny podmínky pro to, aby byl žalobci v řízení o udělení mezinárodní ochrany udělen humanitární azyl z důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, které výše uvádí, neboť v případě neudělení humanitárního azylu by měla být žalobci udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení zejména s § 14a odst. 2 písm. d), tedy doplňková ochrana se udělí

cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud bude cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14 odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Za vážnou újmu se dle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvuje povinnost smluvních stran (a tedy i České republiky) zaručit právo na respektování soukromého a rodinného života. Návrat do země původu by znamenal nepřiměřený zásah do osobního a rodinného života.

Z výše uvedených důvodů navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno, a aby bylo rozhodnuto soudem o nákladech řízení spočívajících v právním zastoupení žalobce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl:

1. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Námitky žalobce proti rozhodnutí správního orgánu lze rozdělit do dvou skupin. První skupinu tvoří námitky, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do práv žalobce na soukromý a rodinný život. Druhá námitka směřuje do nesprávného posouzení vážné újmy, která by měla žalobci vzniknout po jeho návratu do země svého původu, zejména v důsledku povinnosti nastoupit do armády a v souvislosti s tím, že situace na Ukrajině je sociálně a existenčně neúnosná. *Tyto námitky pak žalobce pasuje na nárok udělit mu mezinárodní ochranu podle ust. § 14 a ust. § 14a zákona o azylu.*
2. Z žaloby není patrné, z čeho žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí bude mít za následek zásah do jeho soukromého a rodinného života, když žalobce neuvádí žádný azylově relevantní důvod pro jeho realizaci *právě v České republice*. Z dostupných zdrojů (jsou součástí spisu) nevyplyvá, že by v zemi původu žalobce bylo právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno. Tedy důsledky plynoucí z neudělení některé z forem mezinárodní ochrany nemohou toto „právo“ žalobce nijak poškodit. Žalovaný v této souvislosti zdůrazňuje, že nepovažuje po posouzení skutečností sdělených žalobcem jeho případné vycestování do země původu za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejména s čl. 8. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to především z toho důvodu, že žalobce může svůj rodinný život realizovat ve své vlasti; například v, odkud pochází, a kde je podle informací správního orgánu upokojivá bezpečnostní situace. Žalobce v pohovoru uvedl, že jeho vztah s družkou, která je taktéž státní příslušnicí, trvá zhruba jeden a půl roku, nemají spolu žádné děti, a kdyby měl žalobce ČR opustit, vycestovala by jeho družka s ním. V této souvislosti žalovaný souhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeném v rozsudku č. j. 6Azs 5/2010 ze dne 21. 5. 2010, že: *„Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. NSS dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a*

rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezavazuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR“ a s názorem Městského soudu v Praze vyjádřeném v rozsudku č. j. 4Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, že: „V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky“. Záleží tedy pouze na žalobci, zda si legálnost svého dalšího pobytu na území ČR v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, když tento nabízí žalobci dostatečně velký prostor k realizaci jeho snahy pobývat společně s rodinou a družkou na území ČR. Úvahy žalobce, že jeho družka požádala o státní občanství České republiky a v důsledku pozbytí ukrajinského státního občanství s ní nebude moci žalobce realizovat soukromý život na, jsou jednak předčasné a jednak nemění nic na skutečnosti, že pobytové oprávnění měl žalobce řešit v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Ani kdyby jeho družka v současné době státním občanstvím České republiky disponovala, nebyl by to azylově relevantní důvod pro udělení kterékoli z forem mezinárodní ochrany. Správní orgán se tedy v napadeném rozhodnutí řádně a podrobně vypořádal s otázkou práva na soukromý a rodinný život žalobce a pečlivě zdůvodnil, proč v případě žalobce nelze zejména doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu udělit. Ve zbytku tedy žalovaný odkazuje zejména na strany 8 a 9 napadeného rozhodnutí.

3. Pokud jde o námitku žalobce, že mu po návratu na hrozí nebezpečí vážné újmy, která by mu měla vzniknout v důsledku povinnosti nastoupit do armády a v souvislosti s tím, že situace na je sociálně a existenčně neúnosná, sdělil k tomu žalovaný, že s těmito námitkami se řádně a podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí zejména na straně 8. Žalovaný se ztotožňuje s hodnocením správního orgánu, že *pouhá neochota nastoupit do armády a účastnit se vojenských operací není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za jejich nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.* Dokud totiž občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce, povolávací rozkaz dosud nepřevzal, nebyl tedy z hlediska zákona ani povolán k výkonu vojenské služby. Je tedy zřejmé, že mu v současnosti žádný postih na nehrozí.

4. Žalovaný k otázce nástupu do armády dodal, že dne 26. 9. 2016 byl vydán Výnos prezidenta č. 411/2016, **O propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta číslo 15 ze dne 14. ledna 2015.** Ze zprávy ČTK ze dne 2. 11. 2016 (je již součástí spisového materiálu) vyplývá, že na frontě už nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Uvedl to dne 2. 11. 2016 podle agentury AFP ukrajinský prezident P. P. „*Jako prezident a vrchní velitel armády mohu oznámit ukrajinskému lidu, že od nynějška nejsou žádní mobilizovaní vojáci na frontě v zóně, kde se koná protiteroristická operace*“, sdělil P. v prohlášení, které zveřejnila jeho kancelář. Použil přitom termín, jakým armáda označuje konflikt s proruskými separatisty na východě země. Ozbrojené síly na východě jsou podle P. složeny pouze z „*dobře cvičených a motivovaných*“ dobrovolníků a profesionálů. První vlnu mobilizace vyhlásily ukrajinské úřady v březnu 2014 po ruské anexi poloostrova Následoval prudký konflikt na východě země mezi složkami a povstalci, při němž od dubna 2014 zemřelo téměř 10 000 lidí. Celkově se na uskutečnilo šest mobilizací. Přitom žádná mobilizace od roku 2016 již vyhlášena nebyla, tedy nehrozí v současné době žádnému občanovi nucený nástup do armády.
5. Pokud tedy žalobce shora uvedenými námitkami argumentuje ve vztahu k možnosti udělit mu mezinárodní ochranu podle § 14 či § 14a zákona o azylu, je nutné zkonstatovat, že nejde o azylově relevantní důvody. Žalovaný v této souvislosti ve zbytku plně odkázal na napadené rozhodnutí, kde se správní orgán řádně a vyčerpávajícím způsobem s případem žalobce vypořádal. Závěrem poukázal na rozsudek NSS, č. j. 5Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, který říká, že: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR*“. V daném případě je tedy třeba, aby žalobce řešil svoji situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ke svému vyjádření pak předložil citovaný Výnos prezidenta č. ze dne 26. 9. 2016 o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta č. 15 ze dne 14. 1. 2015.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že napadené rozhodnutí i vyjádření žalovaného k žalobě se zejména opírá o vyjádření žalobce, který měl tvrdit, že jeho družka by jej následovala na Žalobce si ale zápis z výsledku nepřčetl, jak plyne ze zápisu, a takto jej podepsal, aniž by si této skutečnosti byl vědom. Při podání žádosti o mezinárodní ochranu, jak uvedl, se žalobce také snažil předat v azylovém centru plnou moc pro advokáta, ale ti mu ji, dle jeho sdělení, odmítli převzít. Advokát žalobce tedy nebyl přítomen u výsledku žalobce, i když v žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo

uvedeno, že žalobce je zastoupen advokátem a k žádosti byl přiložen i průvodní dopis advokáta.

Skutečnost, že by družka žalobce T. S. nebyla ochotna vycestovat s žalobcem na, a dále, že žalobcova celá rodina se dlouhodobě nachází na území ČR, zdůvodňuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a žalobce má za to, že opuštění území ČR by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho osobního a rodinného života. Má tedy za to, že by žalobci v řízení o udělení mezinárodní ochrany měl být udělen humanitární azyl z důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu případně, nebude-li mu takto vyhověno, měla by mu být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d), neboť v případě návratu na by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy a vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Pokud jde o napadené rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí z 24. 11. 2016 vydané žalovaným pod č. j. OAM-784/ZA-ZA11-ZA18-2016, kdy žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného mimo jiné vyplývá, že správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na, Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. října 2015, Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země ze dne 9. 9. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3 a Zprávy ČTK „Na východě už nejsou podle P. mobilizovaní vojáci“ ze dne 2. 11. 2016. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce doložil, jak uvedeno, správnímu orgánu na podporu svých tvrzení rodný list, vojenskou knížku a písemné vyjádření k žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán konstatuje, že žadatelovo písemné vyjádření k žádosti vzal v potaz. Co se týče rodného listu, považuje správní orgán za dostatečné prokázání žadatelovy totožnosti předložení jeho cestovního dokladu, pročez rodný list nevzal v potaz. Stejně tak nevzal správní orgán v potaz žadatelem předloženou vojenskou knížku, neboť absolvování vojenské služby je dle mezinárodně uznávaných dokumentů základní státoobčanskou povinností, a proto správní orgán tomuto dokladu nepřikládá důkazní hodnotu.

Žadatel neuvedl, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na v roce 2000 zrušen.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k takovému závěru v případě žadatele nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žadatel během správního řízení neuvedl, ani nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by mu po jeho návratu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Podle výše zmiňovaných informací nic nenásvědčuje tomu, že by žadatel byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Z citované Informace MZ ČR č. j. 103518/2016-LPTP nevyplývá, že by byl uplatňován jakýkoliv postih či diskriminace proti občanům, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí či jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Ohledně v Informaci uvedeného možného trestního stíhání představitelů režimu V. J. v případě jejich vydání na ukrajinskou žádost správní orgán konstatuje, že žadatel neuvedl, že by byl s režimem V. J. jakkoliv spojen. K žadatelově sdělení, že by mu po návratu na hrozila válka a musel by nastoupit do armády, správní orgán konstatuje, že pouhá neochota nastoupit do armády a účastnit se vojenských operací není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jak vyplývá z Informace MZV ČR č. j. 115045/2015-LPTP, vojenská služba se řídí na zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní, pročez není důvod se domnívat, že by byl žadatel jakýmkoliv způsobem znevýhodněn. Dle zmíněné informace navíc sice na skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2 - 5 let, to však teprve v případě, že si dotýčný převezme povolávací rozkaz. Správní orgán konstatuje, že jmenovaný povolávací rozkaz dle tvrzení své babičky sice na počátku roku 2015 obdržel, avšak doposud jej nepřevzal, neboť od února roku 2014 na území nepobýval. Správní orgán pak poukázal na výše uvedenou zprávu ČTK ze dne 2. 11. 2016, podle níž nejsou na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operaci, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády.

Dále v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že správní orgán v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, především pak z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 a Informace OAMP o bezpečnosti a politické situaci na je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán v této souvislosti doplnil, že si je samozřejmě vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi bezpečnostními složkami a místními separatisty v části a oblasti na Nicméně jmenovaný dle vlastních vyjádření před odjezdem z vlasti žil na západě země, v, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. S odkazem na výše citovanou Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci na není dle správního orgánu žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům. I dle tvrzení samotného žadatele se válka odehrává blíže, přičemž on sám bydlel u maďarských a slovenských hranic a místa jeho bydliště se ozbrojený konflikt nedotýkal.

Správní orgán nepovažuje po posouzení skutečností sdělených žadatelem případné vycestování cizince do země původu za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv („Právo na respektování soukromého a rodinného života“), a to především z toho důvodu, že žadatel může svůj rodinný život realizovat ve své vlasti např. v, odkud pochází, a kde je dle informací správního orgánu uspokojivá bezpečnostní situace. Připomněl také, že vztah žadatele a jeho družky, která je taktéž státní příslušnicí, trvá zhruba 1,5 roku a partneři spolu nemají žádné děti. Správní orgán dále opakovaně poukazuje na žadatelovu výpověď, v níž tento uvedl, že na žádné problémy neměl, a kdyby měl ČR opustit, vycestovala by dle jeho názoru družka s ním. V tomto směru odkázal pak žalovaný mimo jiné i na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 4Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, kde tento mj. uvedl: „*V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky*“. Záleží tedy pouze na jmenovaném, zda si legálnost svého dalšího pobytu na území ČR zajistí za pomoci příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců. Tento nabízí žadateli dostatečně velký prostor k realizaci jeho snahy pobývat společně s rodinou a družkou na území ČR. Žalovaný pak konstatoval, že členové žadatelovy rodiny, tj. otec, matka a sestra, jsou stejně jako sám žadatel státními příslušníky, pročez správní orgán neshledává překážku, která by těmto bránila v realizaci jejich společného rodinného života právě na, jež je jejich domovským státem.

Krajský soud v Brně ve věci poté nařídil jednání na den 29. 3. 2017. U tohoto jednání zástupce žalobce i žalobce v podstatě zopakovali ty skutečnosti, které jsou obsahem žaloby,

a zástupce žalobce doplnil, že trvá na tom, že žalobci by měla být udělena alespoň doplňková ochrana dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jednak z toho důvodu, že jeho družka již získala státní občanství České republiky a hodlá tedy na území ČR žít a pracovat. V žádném případě, vzhledem k tomu, že se stala občankou ČR, nechce žít na Nikdy také netvrdila, že by žila s žalobcem případně i na Dále pak uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že by žalobci v případě návratu na nic nehrozilo, nebo nemohlo hrozit. Na probíhají boje, bylo provedeno již šest mobilizací, denně umírá 10 až 15 lidí a z dokumentu, který dostal z ministerstva, vyplývá, že se vrací domů pouze branci z třetí mobilizace. Žalobce žil v, která dříve patřila k Československu, je, tedy národnosti, nikoliv a z těchto důvodů se ani nehodlá zúčastnit bojů na Když odcházeli jeho rodiče z, neodešel s nimi do ČR z toho důvodu, že v té době na ještě studoval a zůstal žít u babičky, která na zůstala.

Žalobce pak jako součást závěrečného návrhu předložil Listinu o udělení státního občanství České republiky T.... S., narozené

U nařízeného soudního jednání pak zástupce žalobce i žalobce uvedli, že žalobce uzavřel na území ČR v únoru letošního roku církevní sňatek se svou družkou T..... S..... a na důkaz toho předložil k nahlédnutí několik fotografií k nahlédnutí pořízených mobilním telefonem a uvedl, že ví, že se nejedná o oficiální sňatek a sdělil, že jakmile to bude možné, chce s T..... S. oficiálně uzavřít manželství podle platných zákonů České republiky.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

V podané žalobě se žalobce domáhá toho, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno s tím, že žalobci měl být udělen buďto humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu nebo doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Podle § 14a odst. 1 uvedeného zákona doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplnil důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 tohoto zákona, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud po provedeném dokazování správním spisem a nařízeném soudním jednání, kdy k věci se vyjadřoval podrobně i žalobce, včetně jeho právního zástupce, uvádí toto:

Předně soud uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal 9. 9. 2016, přičemž na území České republiky přicestoval již počátkem února roku 2014. Je tedy evidentní, že žádost o mezinárodní ochranu v ČR žalobce podal za dva a půl roku poté, co přicestoval na území České republiky. Již v době, kdy žalobce přicestoval na území České republiky, byla bezpečnostní situace na taková, že ve východní části země probíhaly boje, které se soustředily na dvě oblasti, a to oblast a, Pokud by žalobce měl obavy z odvedení do armády případně trestního postihu z důvodu nenastoupení do armády, bylo by logické a na místě, aby žádost o udělení mezinárodní ochrany právě z těchto důvodů podal již bezprostředně poté, kdy na území České republiky přicestoval. Nic takového však žalobce neučinil a žádost o mezinárodní ochranu podal až za dva a půl roku, poté, kdy mu skončil legální pobyt na území České republiky.

Na tomto místě však soud dále uvádí, že žalobci by nehrozil na území postih za to, že nenastoupil do armády a nesplnil svou brannou povinnost, a to proto, že jak sám uvedl, povolávací rozkaz do armády mu byl sice doručen v roce 2015, žalobce ho však nepřevzal, neboť v té době již nebyl na území, ale již pobýval v České republice. To, že mu byl povolávací rozkaz doručen, jak sám sdělil, se dozvěděl od své babičky.

V případě, že povolávací rozkaz není převzat, žádný trestní postih nehrozí.

Navíc pak v případě, že žalobce by se v současné době musel vrátit na, nehrozilo by mu již povolání do armády, neboť z listinných důkazů, které předložil soudu žalovaný, a jimiž byl proveden důkaz, vyplynulo, že v současné době jsou do armády povoláváni pouze dobrovolníci, kteří projevíli přání se bojů zúčastnit a ve zbytku pouze profesionální armáda.

Zde tedy soud uzavírá, že při návratu na se v tomto směru žalobce ničeho nemusí obávat, a ani nemusí mít obavy z případného trestního stíhání pro nenastoupení do armády, neboť povolávací rozkaz nepřevzal a ze sdělení žalovaného, které má z oficiálních zdrojů, vyplývá, že pokud muž nepřevzme povolávací rozkaz do armády, nemůže být za nenastoupení do armády trestně stíhán.

Soud pak uvádí dále, že v případě návratu na žalobci ani nehrozí žádný postih za to, že byl žadatel neúspěšným žadatelem na území České republiky o udělení mezinárodní ochrany.

Soud zde uvádí, že v žádném případě nebyly naplněny u žalobce podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobce se jedná o mladého zdravého člověka, který je práce schopen, nevracel by se do země, která by byla

postižena nějakou humanitární katastrofou, takže na jeho straně nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

V případě žalobce pak nebyly naplněny ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud žalobce spatřuje důvody pro udělení doplňkové ochrany v tom, aby mohl realizovat svůj soukromý a rodinný život, ani v tomto případě důvody pro udělení doplňkové ochrany nejsou. Od rozhodnutí žalovaného se v případě žalobce změnila situace pouze v tom, že jeho přítelkyně se stala státní občankou České republiky. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby se svou přítelkyní žalobce mohl realizovat soukromý a rodinný život, neboť tento mohou, pokud spolu chtějí žít, realizovat i na, i když má přítelkyně žalobce již české občanství, nebo žalobce si může legalizovat svůj pobyt na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, což ostatně bylo i u jeho rodičů a sestry, kteří v současné době pobývají legálně na území České republiky, jsou však státními občany, tedy i v jejich případě podmínky pro legální pobyt získali v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Navíc pak, protože se jedná stále o občany se státním občanstvím, nic by jim nebránilo v tom, aby všichni jako rodina, realizovali svůj rodinný život na území

Soud zde shrnuje tedy, že Česká republika neporušila žádné své mezinárodní závazky, pokud žalobci nebyla udělena alespoň doplňková ochrana pro realizaci soukromého a rodinného života se svou přítelkyní a svými rodiči a sestrou, když soukromý a rodinný život mohou buďto realizovat na území, nebo na území České republiky, kde však žalobce si musí svůj pobyt zlegalizovat podle zákona o pobytu cizinců.

Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.

Soud sice uznává, že pokud jde o žalobce, jedná se o mladého muže, muže ve věku 24 let, je to však již věk, kdy tento mladý muž je dospělý, zletilý a může bez problémů realizovat svůj další život bez společného soužití se svými rodiči.

Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.

Pokud zástupce žalobce u jednání soudu a předtím v replice na vyjádření žalovaného pak poukazoval na to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy, a to proto, že k pohovoru nebyl zástupce žalobce přizván, ač již mu žalobce udělil plnou moc k zastupování, a že byl přizván až k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, soud na tomto místě uvádí, že tato skutečnost by jednak zjištění skutkového stavu v ničem neovlivnila, neboť žalobce stejné skutečnosti, které uváděl v pohovoru (kromě toho, že by s ním přítelkyně vycestovala na Ukrajinu), uváděl i v žalobě a poté u jednání Krajského soudu v Brně, nicméně soud uvádí, že tuto procesní námitku zástupce žalobce vznesl až po uplynutí zákonné lhůty (dvouměsíční), takže k ní soud nepřihlížel.

Závěrem soud shrnuje, že ani jedna žalobní námitka žalobce důvodná není, a proto žalobu zamítl dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, náklady řízení nežádal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. dubna 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně